

РЕШЕНИЕ

№ 542

гр. Пловдив, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 1-ВИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Надежда Ив. Желязкова
Каличкова

Членове: Славейка Ат. К.ова
Красимира Д. Ванчева

при участието на секретаря Катя Н. Митева
като разгледа докладваното от Красимира Д. Ванчева Въззивно търговско
дело № 20225001000620 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №260177 от 11.07.2022 г.,постановено по т.д.№206/2021 г.
по описа на Окръжен съд-Пловдив,IV-ти гр. състав,е осъден ответникът ЗД
„Б.И.“АД-гр.С. с ЕИК да заплати на ищеца И. Г. Т. с ЕГН *****
сумата от 33 000 лв.,представляваща неизплатен остатък до пълния размер на
обезщетение за неимуществени вреди от травматични увреждания-счупване
на шест ребра в дясна гръдна половина,довело до трайно затрудняване на
движенията на снагата и наличие на кръв и въздух в дясната половина на
гръдната кухина,произтекли от непозволено увреждане от следното
престъпление,в извършването на което третото лице А.В.Б. е признато за
виновно с влязло в сила решение,постановено по а.н.д. №5/2020 г. по описа на
РС-А.,а именно:че на 18.07.2019 г. в гр.А.,при управление на МПС-лек
автомобил марка „С.П.“ с рег.№.....,е нарушил правилата за движение-
чл.5,ал.2,чл.36,ал.1 и ал.2,чл.37,ал.1,чл.47 и чл.50а от ЗДвП и по

непредпазливост е причинил на И. Г. Т. две средни телесни повреди-счупване на шест ребра в дясна гръдна половина, довело до трайно затрудняване на движенията на снагата и наличие на кръв и въздух в дясната половина на гръдната кухина, довели до разстройство на здравето, временно опасно за живота, рискът от настъпването на което застрахователно събитие е покрит посредством сключен със ЗД „Б.И.“ АД договор за задължителна застрахова „Гражданска отговорност“ на автомобилистите във формата на застрахователна полица №....., валидна от 30.10.2018 г. до 29.10.2019 г., ведно със законната лихва от 20.07.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като над уважения до пълния предявен размер от 37 000 лв. предявеният иск с правно основание чл.432, ал.1 от КЗ е отхвърлен като неоснователен.

Със същото решение ответното дружество ЗД „Б.И.“ АД-гр.С. е осъдено още да заплати на ищеца И. Г. Т. сумата от 1427,04 лв. разноски по производството за заплатено адвокатско възнаграждение съразмерно на уважения иск, а по сметка на Окръжен съд-Пловдив е осъдено да заплати сумата от 1320 лв. държавна такса по производството и сумата от 133,79 лв. бюджетни разноски по допуснатата по делото автотехническа експертиза съразмерно на уважения иск. И наред с това, с решението от 11.07.2022 г. ищецът И. Г. Т. е осъден да заплати на ответника ЗД „Б.И.“ АД-гр.С. сумата от 266,47 лв. разноски по производството.

Срещу горното решение са подадени въззивни жалби и от двете страни в първоинстанционното производство.

Ищецът И. Г. Т. обжалва решението в частта, с която предявеният от него против ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК осъдителен иск по чл.432, ал.1 от КЗ е отхвърлен за разликата над уважения размер от 33 000 лв. до пълния предявен размер от 37 000 лв. Във въззивната си жалба, подадена чрез пълномощника му адв. К. Т., ищецът-жалбоподател излага становището, че в обжалваната от него част първоинстанционното решение е незаконосъобразно, неправилно, необосновано и постановено при невнимателна и грешна преценка на всички доказателства по делото, както и при съществени процесуални нарушения. Счита за неправилни, необосновани и незаконосъобразни изводите на ОС-Пловдив, че ищецът също е нарушил регламентираните в чл.5, ал.1, т.1, чл.8, ал.1 и чл.20, ал.1 от ЗДвП правила за

движение, тъй като в разрез с тях се е придвижвал с мотоциклета не максимално в дясно по платното за движение и е загубил контрол върху управляваното от него моторно средство, с което си поведение като участник в движението е създавал опасност не само за движението, но е и допринесъл за увреждането си. Посочено е, че в решението си ПОС е приел, че ищецът е допринесъл в минимална степен за настъпване на увреждането си, съответстваща на 10 % и с толкова е намалил претендираното обезщетение, но според жалбоподателя той /като пострадал от процесното ПТП/ изобщо не е допринесъл за настъпването на инцидента и за увреждането си и счита, че няма съпричиняване от негова страна. Поддържа още в тази насока, че са незаконосъобразни, неправилни и необосновани, а също така и противоречащи на събраните по делото доказателства изводите на ОС-Пловдив, че е управлявал моторното превозно средство в своята половина на пътя, но не максимално вдясно, както повелява законът-чл.8, ал.1 от ЗДвП, а в ляво, почти до осевата линия. Според жалбоподателя, чл.8, ал.1 от ЗДвП не повелява водачът на МПС да управлява същото максимално вдясно, а повелява да ползва/управлява МПС в дясната половина на пътя по посоката на движението си. В този контекст смята за безспорно установено, че той /ищецът/ е управлявал мотоциклета си в дясната пътна лента на платното за движение /което било двулентово/ до осевата линия и уточнява, че се има предвид осевата линия между двете ленти на западното платно за движение, а не осевата линия между западното и източното платно за движение.

Жалбоподателят излага и съображения, че от негова страна няма нарушение на чл.20 от ЗДвП, като смята в тази връзка, че във всеки един момент от процесния инцидент е контролирал непрекъснато мотоциклета, който е управлявал, а произшествието не би настъпило, ако третото лице А.Б. бе съобrazilо скоростта и траекторията си на движение с навлизащия в кръстовището мотоциклет, управляван от ищеца Т. и основна и единствена причина за инцидента е нарушението на правилата за движение от водача Б.. Обобщава в жалбата си, че като е приел, че ищецът е допринесъл за инцидента и за увреждането си, ПОС е допуснал постановяването на един порочен, незаконосъобразен, необосновани неправилен съдебен акт, в посочената в жалбата част.

И с оглед на всички, изложени в жалбата съображения, жалбоподателят Т. моли да се отмени решение №260177 от 11.07.2022 г., постановено по т.д.

№206/2021 г. по описа на ОС-Пловдив, в частта, в която е отхвърлен иска за разликата над 33 000 лв. до пълния предявен размер от 37 000 лв. и да бъде уважен иска за същата разлика. Претендира направените пред въззивната инстанция разноски.

От ответника в първоинстанционното производство-ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК не е депозиран писмен отговор на въззивната жалба, подадена от И. Т., но от своя страна дружеството обжалва горното решение в частта, с която предявеният от Т. осъдителен иск по чл. 432, ал. 1 от КЗ е уважен за горницата от 17 000 лв. до присъдения размер от 33 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди. Заявява, че обжалва решението и в частта „за законните последици от уважаването на иска в посочената /обжалвана/ част за дължимост на лихви и разноски“. Излага във въззивната си жалба становището, че в така обжалваните части съдебният акт е неправилен поради необоснованост и нарушение на процесуалния и материалния закон. В тази връзка поддържа аргумента, че при правилно и в пълнота изяснена по делото фактическа обстановка, първата инстанция е извела непълни и необосновани фактически констатации и правни изводи относно степента на приноса на двамата участници в процесното ПТП за настъпването на вредите /чл. 51, ал. 2 от ЗЗД/, както и относно вида и степента на засягане на здравето на ищеца, а оттам погрешно е приложена и нормата на чл. 52 от ЗЗД. На база изложени в жалбата конкретни фактически и правни доводи, дружеството-жалбоподател заявява, че допуснатите от пострадалия мотоциклетист нарушения на правилата за движение, които се намират във връзка с настъпване на процесното ПТП, а именно: неупражнен контрол върху управлението на мотоциклета /чл. 20, ал. 1 ЗДвП/ и движение по ширина на пътното платно в нарушение на чл. 8, ал. 1 от ЗДвП и чл. 15, ал. 1 от ЗДвП, т.е. без да е разположен най-вдясно на пътното платно, обуславят извод за съпричиняване в степен не по-малка от 50 на сто за настъпване на вредите. Поддържа в продължение на изложеното, че дори и да се приеме за правилен и обоснован изводът на първата инстанция, че справедлив размер за компенсиране на неимуществените вреди се явява сумата от 40 000 лв., то същата следва да бъде редуцирана с $\frac{1}{2}$, а освен това следва да бъде отчетено и извършеното извън процеса погасително плащане от 3000 лв., поради което искът се явява основателен само за сумата от 17 000 лв., а за горницата до пълния уважен размер решението е неправомерно и като такова подлежи на отмяна в тази му

част.

В т.2-ра от жалбата си ЗД „Б.И.“АД заявява още,че на отделно основание оспорва правилността на извода на първата инстанция по чл.52 от ЗЗД за определяне на сумата от 40 000 лв. като справедлив размер на обезщетението /преди прилагане на редукция по чл.51,ал.2 ЗЗД/.И в тази връзка поддържа оплакването,че посочената сума е силно завишена и необоснована на фона на понесените от ищеца вреди,както и на фона на настъпилото при същия пълно възстановяване и „липса на трайни в смисъл на пожизнени последици за функциите на тялото му“.Конкретни доводи в за обосноваване на тази си позиция дружеството-жалбоподател излага в същата точка 2-ра от въззивната му жалба.А накрая в жалбата си излага и аргумента,че предвид недължимостта на главното вземане отговорността на ответника не следва да бъде ангажирана и за законните последици,в това число за лихви и разноски.

На база всички заявени в жалбата му доводи,дружеството-жалбоподател моли да бъде постановено от настоящата инстанция ново решение по спора,с което да се отмени обжалваното решение №260177 от 11.07.2022 г. в обжалваната му от дружеството част като неправилно и вместо него да бъде постановен акт за отхвърляне на иска в рамките на обжалваемия интерес.Претендира да му се присъдят направените във въззивното производство разноски,като в подадена от него /чрез пълномощника му адв. М. Г./ молба с вх.№8669 от 09.11.2022 г. е поискал същата да се приеме като списък на разноските по смисъла на чл.80 от ГПК.

От ищеца в първоинстанционното производство-И. Г. Т. е депозиран в законния срок писмен отговор на подадената от ЗД „Б.И.“АД въззивна жалба.В отговора си Т. заявява,че счита същата въззивна жалба за неоснователна и моли настоящият съд да я остави без уважение.Конкретни съображения за това излага в отговора.Посочва,че едва с подадената въззивна жалба,дружеството-ответник излага твърдението,че отговорността за вредите следва да бъде поделена поравно между делинквента и пострадалото лице,след като пред първата инстанция е поддържал,че съпричиняването на вредоносния резултат от страна на ищеца е в размер на ¼ или 25 %.Счита така заявеното в жалбата възражение и твърдение за недопустимо,незаконно,съобразно,неоснователно,както и за преклудирано и

моли съдът да го остави без уважение.

Посочва още, че в отговора на исковата молба ответното дружество е направило признание, че претендираното от ищеца обезщетение от 40000 лв. е в справедлив размер като обезщетение при увреждания като процесните и е налице единствено спор по въпроса дали в настоящия случай обезщетението е дължимо в пълен размер, или следва да бъде намалено с оглед на направеното от ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца, като съобразно това признание на иска ПОС е постановил решението си. Посочва в продължение на изложеното, че едва във въззивната си жалба ЗД „Б.И.“ АД прави възражение, че определения размер на обезщетението от 40 000 лв. е завишен и необоснован и ищецът счита, че това възражение е недопустимо, незаконосъобразно, неоснователно, както и преклудирано, като съответно моли то да се остави без уважение. Моли да му се присъдят деловодни разноски.

От страните не са заявени доказателствени искания в настоящото въззивно производство.

Пловдивският апелативен съд, като се запозна с акта, предмет на обжалване, както и с наведените от жалбоподателите оплаквания, а също и със събраните по делото доказателства и доводите на страните, намира за установено следното:

И двете въззивни жалби са процесуално допустими, тъй като всяка от тях е подадена в законния двуседмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК и всяка от тях изхожда от лице, имащо правен интерес да обжалва конкретното първоинстанционно решение в съответно обжалваната му част. Ето защо жалбите подлежат на разглеждане и преценка по същество.

Извършвайки служебно проверка за валидността на обжалваното решение по реда на чл.269 от ГПК, Пловдивският апелативен съд намира, че същото решение е валиден съдебен акт, тъй като е постановено от надлежен съдебен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в изискуемата от закона форма, решението е подписано, волята на съда е ясно и недвусмислено изразена, като диспозитива на решението кореспондира изцяло с мотивите му.

Извършвайки проверка по реда на чл.269 от ГПК за процесуалната допустимост на обжалваното решение, Пловдивският апелативен съд

намира,че решението се явява процесуално допустимо в съответно обжалваните му от жалбоподателите части.

Съгласно разпоредбата на чл.269 от ГПК,по въпросите относно законосъобразността и правилността на обжалваното решение,въззивният съд е ограничен от изложеното в жалбите.В тази връзка,преценявайки оплакванията във въззивните жалби,както и събраните по делото доказателства,Пловдивският апелативен съд приема следното:

С обжалваното решение ОС-Пловдив се е произнесъл по предявен от И. Г. Т. против Застрахователно дружество „Б.И.“АД с ЕИК осъдителен иск по чл.432,ал.1 от КЗ за заплащане на застрахователно обезщетение в размер на 37 000 лв. за причинените на ищеца неимуществени вреди,причинени му вследствие на травматичните увреждания,получени при ПТП,станало на датата 18.07.2019 г. в гр.А. и причинено виновно от лицето А.Б. като водач на лек автомобил марка „С.П.“ с рег. №.....Ищецът е заявил и искане за присъждане на законна лихва върху главницата,считано от 18.07.2019 г.-датата на увредите,до окончателното плащане.

Имайки предвид становището на ответника ЗД „Б.И.“АД по така предявения иск,заявено в отговора му на исковата молба,между страните са се очертали като безспорни обстоятелствата относно настъпването на процесното ПТП от 18.07.2019 г.,виновното му причиняване от третото за спора лице А.В.Б. при управление на лек автомобил марка „С.П.“ с рег. №.....,наличието на причинно-следствена връзка между същото ПТП и сочените от ищеца телесни увреждания,както и причиняването на самите описани в исковата молба телесни увреждания и техния вид,а именно:счупване на шест ребра на ищеца в дясна гръдна половина,довело до трайно затрудняване на движенията на снагата и наличие на кръв и въздух в дясната половина на гръдната кухина,довели до разстройство на здравето,временно опасно за живота.Същите тези обстоятелства,осъществяващи с съвкупност фактическия състав на деликт по смисъла на чл.45 от ЗЗД,освен,че са безспорни между страните,но са и установени с влязло в сила решение №8 от 05.02.2020 г.,постановено по АНД №5/2020 г. по описа на РС-А. /приложено към първоинстационното търговско дело/,с което решение А.Б. е признат за виновен в извършването на горното противоправно деяние и в причиняване по непредпазливост на горните

телесни увреждания на ищеца вследствие на това деяние, поради което и след освобождаването му от наказателна отговорност на основание чл.78а,ал.1 НК, на Б. е наложено административно наказание. Според трайно наложеното в съдебната практика становище, което се споделя и от настоящия съдебен състав, влязлото в сила решение по чл.78а,ал.1 от НК е равнозначно на влязла в сила присъда на наказателния съд и затова на основание чл.300 от ГПК то също е задължително за гражданския съд, разглеждащ гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Освен горното, между страните е безспорен и твърдения от ищеца факт, че към момента на настъпване на процесното ПТП-18.07.2019 г., е имало действаща и сключена с ответното застрахователно дружество застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил, управляван от виновния водач А.Б., обективизирана в посочената в исковата молба застрахователна полица.

Безспорно между страните е и обстоятелството, че на основание чл.380 от КЗ ищецът е отправил пред ответника-застраховател претенция за изплащането на обезщетение за причинените му неимуществени вреди вследствие на процесното ПТП, като е претендирал такова обезщетение в размер на 40 000 лв., но застрахователят му определил и изплатил извънсъдебно преди завеждане на исковата молба само обезщетение в размер на 3000 лв. Като цяло, в производството пред първата инстанция не е било спорно осъществяването на фактическия състав на предявения иск по чл.432,ал.1 от КЗ и наличието на предвидените в закона предпоставки за ангажиране отговорността на ответника по предявения иск за заплащане на застрахователно обезщетение на ищеца за причинените му неимуществени вреди вследствие на процесното ПТП.

Наред с това, следва да се потчертае, че в отговора на исковата молба ответникът изрично е заявил, че „признава предявения иск за обезщетение за неимуществени вреди за сумата от 40 000 лв.“, но е заявил, че от тази сума освен, че трябва да се приспадне извънсъдебно платеното обезщетение от 3000 лв., но още сумата следва да се намали и поради съпричиняването на вредоносния резултат от страна на самия ищец. А така заявеното възражение за съпричиняване ответникът е основал на твърденията, че ищецът /като управляващ мотоциклет по време на настъпването на процесното ПТП/ е

предприел технически неправилна маневра по аварийно спиране само с предната спирачка на управлявания от него мотоциклет, вместо с двете спирачки на същия, и освен това се е движел с мотоциклета не в средната или дясната част на лентата за движение, а в нейния ляв край. При тези твърдения ответникът е заявил, че според него съпричиняването на вредоносния резултат от страна на ищеца е в размер на $\frac{1}{4}$ и е поискал съдът да намали с този размер претендираното от ищеца обезщетение за неимуществени вреди. Ищецът от своя страна е оспорил да има съпричиняване от негова страна на настъпилия вредоносен резултат, поддържайки становището, че същия резултат /респективно-процесното ПТП/ се дължи изцяло на виновното противоправно поведение на водача на горния лек автомобил-А.Б. и че самият ищец не е нарушил никакви правила за движение по пътищата по време на инцидента.

Предвид гореизложеното, в първоинстанционното производство спорът между страните се е концентрирал само до наличието на съпричиняване на вредите от страна на ищеца и до размера /обема/ на въпросното съпричиняване, твърдяно от ответника. В обжалваното решение от 11.07.2022 г. окръжният съд е приел, че съпричиняване на вредоносния резултат от страна на ищеца е налице и то се изразява в това, че при настъпването на пътния инцидент ищецът е управлявал мотоциклета в своята половина на пътя, но не максимално вдясно, както повелява законът-чл.8, ал.1 ЗДвП, а в ляво, почти до осевата линия, като в това отношение първоинстанционният съд е взел предвид и мнението на вещото лице инж. Самоходов, изготвил назначената по делото автотехническа експертиза, че причините за процесното ПТП са предприетата от водача на лекия автомобил маневра-завой на ляво по начин, който не е бил безопасен и загубата на управлението върху мотоциклета от неговия водач/т.е. от ищеца по делото/. Взел е предвид и становището на експерта, че до процесното ПТП не би се стигнало, ако ищецът като водач на мотоциклета „Х.Х.“ се е движил възможно най-вдясно на платното за движение и не бе изгубил управлението на мотоциклета. При така приетото и считайки, че в крайна сметка основна причина за инцидента е нарушението на правилата за движение от водача на лекия автомобил-А.Б., като ищецът е допринесъл в минимална степен за същия инцидент, съответстваща на 10 %, първоинстанционният съд е счел, че именно с тази стойност следва да се намали претендираното обезщетение, т.е. от справедливия размер на обезщетението, възлизащ на сумата от 40 000 лв., да се

приспадне сумата от 4000 лв.,на колкото възлизат посочените 10 %,при което положение и след приспадането на вече изплатеното от ответника обезщетение от 3000 лв.,като краен резултат първоинстанционният съд е приел иска за основателен до размера от 33 000 лв. и именно в този размер го е уважил,ведно със законната лихва върху същата главница,но не от датата на инцидента,както ищецът е претендирал в исковата молба,а от датата 20.07.2020 г.,когато ищецът е отправил до ответника застрахователна претенция.

Имайки предвид съдържанието на двете разглеждани въззивни жалби и изложените в тях оплаквания срещу съответно обжалваните части на първоинстанционното решение,въпросът за съпричиняването на вредоносния резултат от страна на ищеца остава основният спорен въпрос и пред въззивната инстанция,както и въпросът относно степента на съпричиняването,при положение,че изобщо бъде прието за установено наличието на твърдяното от ответника съпричиняване.Затова с настоящото решение въззивният съд дължи самостоятелна преценка по така посочените спорни въпроси.В това отношение настоящият съд приема следното:

От фактическа страна,на база данните от изготвената в първоинстанционното производство и неоспорена от страните автотехническа експертиза,както и при преценка на показанията на делинквента А.Б.,разпитан като свидетел в същото производство,е видно,че ищецът И. Т.,по време на настъпване на процесното ПТП,се е движел с управлявания от него мотоциклет „Х.Х.“ по западната пътна лента на западното платно за движение на бул.“Б.“ в гр.А. в посока от север на юг,като тази лента представлява дясната лента по посоката на движение на мотоциклетиста,но съвременно движението в рамките на тази лента се е осъществявало от него не в десния крайна лентата,а в левия такъв,в близост до осевата линия,както е посочил свидетелят Б..При тези данни,констатирани и от първоинстанционния съд,същият е счел,че от фактическа страна ищецът се е движил в своята половина на пътя,но не максимално вдясно,както повелява законът,позовавайки се в това отношение на разпоредбата на чл.8,ал.1 от ЗДвП.Във въззивната си жалба ищецът И. Т. поддържа възражението,че посочената разпоредба не изисква водачът на МПС да управлява същото максимално вдясно,а само да ползва/управлява МПС в дясната половина на пътя по посоката на движението си.Това възражение е резонно само

дотогава,докато чл.8,ал.1 от ЗДвП действително урежда само изискването управлението на МПС да се осъществява в дясната половина на пътя по посоката на движение,но не въвежда изискване управлението на МПС да се осъществява максимално вдясно,както е счел първоинстанционният съд.От тази гледна точка окръжният съд неправилно се е позовал на посочената разпоредба,но въпреки това, заключението му,че има законово изискване,изискващо движението на МПС максимално вдясно по посоката на движение,е вярно и такова изискване се съдържа в разпоредбата на чл.15,ал.1 от същия закон.Това изискване в случая не е спозено от ищеца,тъй като се установи,че той се е движел с мотоциклета си в дясната лента по посоката му на движение /по двуметнов път/,но в левия край на същата лента,а не възможно най-вдясно,както изисква разпоредбата на чл.15,ал.1 от ЗДвП.Предвид това и като се има предвид даденото от вещото лице заключение,че ако водачът на мотоциклет „Х.Х.“-И. Т.,се бе движил възможно най-вдясно на платното за движение и не бе загубил управление на мотоциклета,то ПТП не би настъпило,то настоящият съд,подобно на първоинстанционния приема,че ищецът също е допринесъл с поведението си по време на инцидента за настъпването на същия,т.е. че е съпричинил вредоносния резултат наред с виновния водач на лекия автомобил „С.П.“-А.Б..Предвид тази мотиви настоящият съд счита за неоснователна поддържаната от жалбоподателя Т. позиция,че е изцяло неоснователно заявеното от ответника възражение за съпричиняване,част от което се основава именно на твърдението за движение на мотоциклета не в средната или дясна част на лентата за движение,а в нейния ляв край и наличието на такава фактическа обстановка се установява по делото.Възражението на ответника е неоснователно само в частта,базираща се на твърдението,че ищецът е предприел технически неправилна маневра по аварийно спиране само с предна спирачка,вместо с двете спирачки на мотоциклета.По делото не са събрани доказателства,които да потвърждават това твърдение на ответника от фактическа страна,затова и същото остава недоказано.В крайна сметка обаче,съпричиняване от страна на ищеца се установява и то се изразява в гореизложеното.А при наличието му,дължимото обезщетение подлежи на намаляване на основание чл.51,ал.2 от ЗЗД,както се посочи,първоинстанционният съд е приел,че съпричиняването е в размер на 10 % и с толкова е намалил приетото за справедливо обезщетение за

неимуществени вреди от 40 000 лв. Настоящият съд споделя този извод на първата инстанция, като също счита, че приносът на ищеца за настъпването на процесното ПТП е минимален и е в размер именно на 10 %, а основната причина за настъпването на произшествието се дължи на противоправното поведение на водача на горния лек автомобил-А.Б., за който вещото лице Самоходов сочи, че ако бе съобразил скоростта и траекторията си на движение с навлизащия в кръстовището мотоциклет и не го бе възпрепятствал, то ПТП не би настъпило, както и че предприетата от него маневра-завой наляво, е била извършена по начин, който не е бил безопасен. По тези съображения въззивният съд счита, че съпричиняването на ищеца е само в обема на 10 % и е неоснователно становището на жалбоподателя ЗД „Б.И.“ АД, че съпричиняването следва да се определи поне на 50 %. Междувпрочем това становище, застъпено във въззивната жалба на застрахователя, влиза в противоречие с изразената пред първата инстанция негова позиция, че размера на съпричиняването от ищеца е $\frac{1}{4}$, т.е. че този размер следва да бъде определен на 25 %.

В крайна сметка въззивният съд счита, че правилно обезщетението от 40 000 лв. е било намалено от първоинстанционния съд на основание чл. 51, ал. 2 от ЗЗД със сумата от 4000 лв., на колкото се равняват 10 % от 40 000 лв. При това положение и като се приспадне от последната сума и изплатеното от ответника обезщетение от 3000 лв., то се налага крайният извод, че дължимото на ищеца обезщетение за неимуществени вреди възлиза на сумата от 33 000 лв. Именно това е прието и в първоинстанционното решение и затова въззивният съд намира, че постановеният от първата инстанция краен резултат, съгласно който искът е уважен до размера то 33 000 лв. и отхвърлен за разликата до пълния предявен размер от 37 000 лв., е правилен и законосъобразен. Това налага и извода за неоснователност и на двете разгледани въззивни жалби, с едната от които, подадена от дружеството-застраховател, първоинстанционното решение се обжалва в частта за присъдения размер обезщетение над сумата от 17 000 лв., а с другата жалба, подадена от ищеца, решението се обжалва в отхвърлителната му част за разликата над уважения размер от 33 000 лв. до претендирания такъв от 37 000 лв.

Предвид горните съображения първоинстанционното решение ще се потвърди като правилно както в обжалваната от ищеца част, така и в

частта,обжалвана и от ответника,включително и в частта за лихвите и разноските,възложени в тежест на ответника, в която част ответникът също е атакувал решението,но предвид приетия извод за правилността на решението в останалите му обжалвани части,няма основание да се изменя или отменя първоинстанционното решение и в частта за разноските.А що се касае до присъдените върху обезщетението законни лихви,то те се следват върху уважения размер на иска и правилно са присъдени,считано от датата 20.07.2020 г.,представляваща дата на предявяването от ищеца пред застрахователя на претенцията му за изплащане на обезщетение.

За процесуална яснота следва да се посочи,че въззивният съд не коментира по същество заявеното във въззивната жалба на дружеството-ответник оплакване,че размера на определеното от първоинстанционния съд обезщетение от 40 000 лв. /преди да се извърши намаляването му на основание чл.51,ал.2 от ЗЗД/ не е съобразено с разпоредбата на чл.52 от ЗЗД и че същият размер е завишен.Това твърдение не подлежи на съобразяване и коментар,тъй като е заявено едва с въззивната жалба,а както вече се отрази по-горе,в отговора на исковата молба и в първоинстанционното производство ответникът е поддържал позацията,че признава като справедлив размера от 40 000 лв. на обезщетението за неимуществени вреди.Дефакто оспорването на този размер като завишен се прави едва с въззивната жалба и е преклудирано,поради което е недопустимо то да бъде съобразявано и коментирано по същество от въззивната инстанция.

По разноските пред въззивната инстанция:

Тъй като и двете жалби са неоснователни,не следва да се присъждат на жалбоподателите направените от тях разноси във връзка с подадените от тях жалби.Разноси им се дължат само за защитата по жалбата на насрещната страна,но само ако е ясно какъв е размера им.В тази връзка от страна на ЗД „Б.И.“АД няма представено доказателство за уговорено и платено адвокатско възнаграждение за осъществяване на адвокатска защита по жалбата на И. Т.От представения договор за правна защита и съдействие от 03.11.2022 г.,сключен между дружеството и адв. М. Г. е видно,че е уговорено адвокатско възнаграждение само за извършване на адвокатска защита по жалбата на самото дружество,но не и за осъществяването на такава защита по жалбата на насрещната страна.Затова на дружеството няма да се присъдят разноси за

въззивната инстанция.

В представения от другия жалбоподател-И. Т. договор за правна защита и действие,сключен на 01.11.2022 г. между него и адв. К. Т. изрично е предвидено,че уговореното адвокатско възнаграждение от 1200 лв. е във връзка с оказването на правна защита и съдействие от адвоката,изразяващи се както в съставянето и подаването на въззивна жалба от страна на клиента И. Т.,така и за съставяне и подаване на отговор на въззивната жалба на другата страна.Т.е. следва да се приеме,че уговореното адвокатско възнаграждение касае и защитата срещу жалбата на другата страна.Не е уточнено каква част от него е за извършването на защитата по тази жалба и каква-за адвокатска защита по подадената от Т. жалба,при което положение въззивният съд счита,че на последния следва да се присъди половината от уговорения размер на адвокатското възнаграждение,т.е. сумата от 600 лв. като разноски за адвокатско възнаграждение по повод въззивната жалба на насрещната страна.В тази връзка въззивният съд отчита и обстоятелството,че в самия договор за правна защита и съдействие е удостоверено плащането в брой на адвокатското възнаграждение,т.е. съдът приема за доказано реалното извършване от ищеца на описаните разноски.Плащането на тези разноски в размер на 600 лв. следва да се възложи в тежест на другата страна,а именно-ЗД „Б.И.“АД.

Мотивиран от горното съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №260177 от 11.07.2022 г.,постановено по т.д.№206/2021 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив,IV-ти гр. състав,в обжалваната от ищеца И. Г. Т. с ЕГН ***** част,в която осъдителният иск на същия,предявен на основание чл.432,ал.1 от КЗ срещу ЗД „Б.И.“АД-гр.С. с ЕИК,е отхвърлен за разликата над уважения размер от 33 000 лв. до пълния претендиран размер от 37 000 лв. като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение №260177 от 11.07.2022 г.,постановено по т.д.№206/2021 г. по описа на Окръжен съд-Пловдив,IV-ти гр. състав и в обжалваните от ответника ЗД „Б.И.“АД-гр.С. с ЕИК осъдителни части,в които същото дружество е осъдено да заплати на ищеца И. Г. Т. с ЕГН ***** застрахователно обезщетение за причинените на последния

неимуществени вреди вследствие на процесното ПТП, станало на датата 18.07.2019 г. в гр.А., за разликата над сумата от 17 000 лв. до уважения размер от 33 000 лв., ведно със законната лихва върху тази разлика, считано от 20.07.2020 г. до окончателното плащане и е осъдено да заплати разноси на ищеца в размер на 1427,04 лв. съразмерно на уважената част от иска, както и държавна такса по сметка на ОС-Пловдив в размер на 1320 лв. и 133,79 лв. бюджетни разноси по допуснатата по делото автотехническа експертиза.

ОСЪЖДА ЗД „Б.И.“ АД с ЕИК, със седалище и адрес на управление гр.С., пк 1407, бул. „Д.Б.“ №87, ет.2 да заплати на И. Г. Т. с ЕГН ***** и с адрес: гр.А., ул. „П.Е.“ №26, сумата от 600 лв. /шестстотин лева/, представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение във връзка със защитата срещу въззивната жалба на другата страна по възз.т.д. №620/2022 г. по описа на Апелативен съд-Пловдив.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____